

Biograferne er
grundpillen i
filmbranchens
fremtidige succes

Brancheforeningen Danske Biografers
anbefaling til Filmaftalen 2015-2018

København, september 2014

Brancheforeningen Danske Biografers anbefaling til Filmaftalen 2015-2018

Få filmaftaler har skabt så meget røre i filmbranchen som det, politikerne nu skal i gang med at forhandle på plads.

Hvor man tidligere har oplevet enighed i filmbranchen i optakten til en filmaftale, er uenigheden stor i denne omgang.

Hovedårsagen er, at Det Danske Filminstitut er mislykkedes i deres ambition om at gøre tro til viden.

Både filminstitut og mange i filmbranchen har forlangt eksperimenter, men ikke en levende sjæl, ud over de danske biografer, har vist interesse for resultaterne af eksperimenter i ind- og udland.

Det er ikke måden for den samlede filmbranche at blive klogere på.

Det er også forklaringen på, at de danske politikere, i vid udstrækning, er blevet præsenteret for drømmescenarier, fejlbehæftede undersøgelser og personlige ambitioner, op til den aktuelle filmaftale.

Mange i filmbranchen benytter fortsat udtryk som "jeg tror" og ikke mindst er musikbranchens erfaringer på området blevet promoveret, til trods for film- og musikbranche på ingen måde tåler sammenligning.

Brancheforeningen Danske Biografer vil anbefale at lade den næste filmaftale være baseret på sund fornuft og de fakta som – trods alt - foreligger på området.

Brancheforeningen Danske Biografer har fire anbefalinger til Filmaftale 2015-2018:

- **Ingen statslig eller statsinstitutionel indblanding i biografvinduet**
- **Teleselskaberne bør betale afgift til dansk film**
- **Ligevægt i støtten til kunstneriske og populærkulturelle film**
- **Filmenes art bør klart defineres i de forskellige støtteordninger**

Brancheforeningen Danske Biografer har i denne anbefaling baseret sig stringent på fakta, hvilket vil påvise at de danske biografer vil være grundpillen i fremtidig succes for dansk film.

God læsning.

Med venlig hilsen

Kim Pedersen

Formand, Brancheforeningen Danske Biografer

Ingen statslig eller statsinstitutionel indblanding i biografvinduet

Det Danske Filminstitut har fremsat et forslag, som afgørende vil vende op og ned på filmbranchens økonomi, beklageligvis uden det vil tilføre flere penge til filmbranchens samlede økonomi.

Filminstituttets forslag er ikke alene udtryk for dårligt købmandsskab, det er direkte asocialt. Det vil nemlig i afgørende grad fratage danskernes incitamentet til fællesoplevelser af danske film uden for hjemmet.

Filminstituttets forslag vil nemlig fremme vandringen mod de digitale platforme, uden at give dansk film flere penge, og tilmed fremme at Danmark bliver en nation af individuelle 'tabletkiggere', som i ensomhed sidder foran den mindre skærm, når danske film skal opleves.

Brancheforeningen Danske Biografer anbefaler, at politikerne undlader statslig intervention – hverken direkte eller indirekte – på aftaler mellem biografer og filmdistributører, som Det Danske Filminstitut sættes til at administrere. Vinduerne er et samhandelsvilkår mellem biograf og filmdistributør, hvorfor en statslig intervention vil være en indblanding i den frie forhandlingsret filmbranchen har oppebåret de sidste 30 år.

Se bilag 1 med uddybende forklaring på denne problematik.

Teleselskaberne bør betale afgift til dansk film

I f.eks. Frankrig, Belgien og Tyskland yder teleselskaberne støtte til landenes filmindustrier, uden krav om afkortning af biografernes vindue. Dette bør tjene som inspiration for lignende ordninger i Danmark.

TDC/Yousees gross profit margin på "internet and network" er svimlende 91%, mens gross profit margin på "TV" kun er på 53%. (TDC Fact Sheet 2014 Q1).

Denne forskel skyldes fortrinsvist, at salget af tv-pakker omfatter højere omkostninger for teleoperatøren, idet dele af indtægterne skal videredistribueres til tv-stationer og rettighedshavere, idet teleoperatørerne mangfoldiggør beskyttede værker. Teleoperatørerne har derimod fortjeneste på datatrafik, uden at de betaler rettighedshaverne for indholdet.

Når tv og film-forbruget i så høj grad, som det er tilfældet i dag, er ved at rykke fra dvd/blu-ray til Internettet, bør den datatrafik-baserede omsætning i en vis grad videredistribueres til rettighedshaverne.

Den digitale udvikling er simpelthen gået så stærkt, at der ikke er taget behørigt hensyn til denne problematik.

Se bilag 2 med uddybende forklaring på denne problematik.

Ligevægt i filmstøtten

Brancheforeningen Danske Biografer anbefaler at politikerne sikrer en økonomisk ligevægt mellem de film, som Filminstituttet støtter ud fra kunstneriske ambitioner og de film, som har populærkulturel tilsnit.

Pt. er den økonomiske støtte fordelt med 65 % til de kunstneriske film og 35 % til de populærkulturelle film. Det har ikke sikret ligevægt og det er hovedårsagen til at filmbranchen ikke har et tilstrækkeligt flow af omsætning. Støtten bør fordeles 50/50.

Kun på den måde kan diversiteten sikres i biografernes udbud af film til det store danske biografpublikum, samtidig med det vil give filmbranchen en tiltrængt saltvandsindsprøjtning.

Det vil også give filmproducenterne større incitament til, efter devisen 'gynger og karusseller", at satse modigt i den næste fire årige periode, mens filmbranchen afslutter paradigmeskiftet fra dvd/blu-ray til digitale medier.

Filmenes art bør klart defineres i de forskellige støtteordninger

Film er ikke blot film. Der findes adskillige gradbøjninger af film: Der er biograffilm, tv-film, web-film, kortfilm og dokumentarfilm. Hver af disse filmtyper har deres helt egen umiskendelige kendetegn.

Der er store forskelle på film produceret med henblik på biografernes store lærred og film produceret med henblik på visning i home entertainment-sektoren. Ikke mindst når det handler om, kvalitet, optagetid og budgetstørrelse.

Biograffilm er optaget med mange totalbilleder, hvorimod tv-film er optaget med mange nærbilleder. Det skyldes, at detaljerigdom meget lettere kan opfattes på biografernes store lærred.

Derudover er der en lang række tekniske detaljer, såsom lydarbejde og colorgrading, som er meget mere kompliceret i en film produceret til biograferne, end til den mindre skærm.

Brancheforeningen Danske Biografer anbefaler politikerne nøje at beskrive, hvilke filmtyper man i den næste filmaftale ønsker de forskellige støtteordninger skal understøtte – og ikke mindst med hvilke beløbsstørrelser.

Der findes ingen one-size-fits-all i denne problematik.

Film- og musikbranche tåler ingen sammenligning

I årevis har vi hørt på, at filmbranchen intet har lært af musikbranchen. Årsagen til at filmbranchen er tilbageholdende over for musikbranchens erfaringer, er fordi film- og musikbranche ingen sammenligning tåler.

Se bilag 3 med 11 grunde til film- og musikbranche ikke tåler sammenligning.

Kontakt:

Brancheforeningen DANSKE BIOGRAFER

Vognmagergade 10

1120 København K

Tlf.: 45 46 10 52 - Fax: 45 46 10 53

E-mail: post@danske-biografer.dk

Hjemmeside: www.danske-biografer.dk

Formand:

Kim Pedersen – Mobil tlf. 20 33 53 01 –

E-mail: kp@danske-biografer.dk

Sekretariatsleder:

Jonna Jensen – E-mail: jj@danske-biografer.dk

Bilag 1: Ingen statslig eller statsinstitutionel indblanding i biografvinduet

Hele filmbranchen - inklusiv Filminstituttet – er generelt enige om, at forretningsmodellen baseret på vinduer, som har båret filmbranchen fra succes til succes, også i fremtiden vil være grundpillen i branchens velbefindende.

Men Filminstituttet har i sit oplæg anbefalet en statslig intervention i vinduerne med en afkortning til 2 måneder på danske film for at disse skal være støtteberettigede. Disse 2 måneder skulle angiveligt samtidig anspore teleselskaberne til at yde støtte til dansk film. Det fremgår at en plan, som DFI har forsøgt hemmeligholdt.

Brancheforeningen Danske Biografer anbefaler derimod, at politikerne undlader statslig intervention – hverken direkte eller indirekte – på aftaler mellem biografer og filmdistributører, som Det Danske Filminstitut sættes til at administrere. Vinduerne er et samhandelsvilkår mellem filmbranchens parter, hvorfor en statslig intervention vil være en indblanding i den frie forhandlingsret filmbranchen har oppebåret de sidste 30 år.

Hele vinduessituationen vil sandsynligvis også være under stadig forandring de næste fire år, hvorfor det vil være ganske umuligt at beskrive en intervention, som vil kunne tage hensyn til alle eventualiteter.

Branchen skal – som det også altid har været praksis – selv kunne sikre mulighed for at skabe en sund økonomi. Det vil en statslig intervention i samhandelsaftaler forhindre.

Der findes ingen succeshistorier fra udlandet.

DFI's oplæg til en afkortning af biografvinduet og etablering af et premium VOD vindue vil føre til en dansk enegang på området. For 3-4 år tilbage barslede de amerikanske producenter med tilsvarende tanker – disse førte til test af 14 titler i USA, som blev udsendt 2 måneder efter biografpremieren. Det førte til et fald i deres indtægter og har medført at disse planer er blevet skrinlagt. I USA pågår der pt. eksperimenter med et nyt Premium VOD vindue 3 uger før filmenes udsendelse på DVD og uden væsentlig – eller slet ingen - afkortning af biografernes traditionelle vindue. Et sådan forsøg byder biograferne naturligvis velkommen. Der har også været forsøg med såkaldt simultan release, dvs. hvor biografpremiere og premiere på home entertainment er sket samtidig. Fortællerne for disse forsøg forsøger at fremhæve, at det resulterer i at indtægterne på home entertainment får samme niveau som biografindtægterne. Men de glemmer at nævne, at det ikke skyldes en stigning i indtægterne fra home entertainment, men derimod at indtægterne fra biograferne falder til katastrofalt lave niveauer. Det har DB påvist flere gange ved at sammenligne biografindtægterne fra lande med og uden simultan release på den pågældende titel.

DFI's model vil sænke antallet af biografgæster.

Baggrunden for DFI's oplæg er, at økonomien hos filmproducenterne er blevet forringet de senere år. Det er de fleste i branchen enige om, og man er også enige om, at årsagen er de faldende indtægter fra home entertainment. Aktørerne, herunder især teleselskaber og teleaktører, betaler ganske enkelt for lidt for rettighederne. Producenternes indtægter fra biograferne er faktisk steget og i 2013 sendte de danske biografer et historisk højt beløb videre til distributører og producenter. Det er derfor paradoksalt, at DFI vil forsøge at helbrede en syg patient ved at save det raske ben af. Det giver sig selv, at antallet af biografgæster vil falde, hvis vinduet sættes ned til 2 måneder. Dels fordi de store danske film faktisk spiller langt over 2 måneder i biografen, dels fordi et kortere vindue – som bekræftet i amerikanske undersøgelser – vil sende et klart signal til forbrugerne: "Vent med at se filmene, de kommer om kort tid i hjemmet". Et signal der især vil ramme de små og mellemstore film, hvor hovedmålgruppen mange gange er på vippen i sin beslutning om at se filmen i biografen. Disse film vil endvidere blive yderligere ramt af, at forudsætningen for et senere godt liv i home entertainment netop er at en film er gået godt i de danske biografer.

DFI's model sænker filmproducentens indtægt pr. biografgæst.

Den tid som biograferne har eksklusivitet på at vise en film, før den kommer på andre platforme er et

samhandelsvilkår mellem biografen og filmens distributør. Hovedårsagen til, at biograferne historisk set altid har betalt langt mere for at vise filmen for en af sine besøgende i biografens biograf, sammenholdt med hvad home entertainment branchen har betalt for at vise samme film til en seer hjemme i sofaen, er netop begrundet i denne eksklusivitet. Det siger sig selv, at når vinduet skæres ned, så skæres der også ned i den pris biografen er villig til at betale til filmens distributør og producent for hver besøgende, der ser filmen i biografen.

DFI's model kaster biograferne i armene på amerikansk film.

Trods nogen aktørers påstande om det modsatte, så har de danske biografer altid behandlet dansk film rigtig godt. Mens nogle har givet udtryk for, at danske biografer "flår danske film af plakaterne" har danske biografer gang på gang kunne dokumentere, at biograferne behandler dansk film bedre end de udenlandske. Blandt andet premiereføres danske film i stor udstrækning på de mest attraktive tidspunkter af året (efterårs- og vinterferie). Dette billede vil vende. Hvis biograferne kommer i en situation, hvor de danske film vises på andre platforme efter blot 2 måneder, når de f.eks. amerikanske film først er tilgængelige efter 4 måneder, så gør man de amerikanske film langt mere attraktive end de danske film. Konsekvensen er naturligvis, at de danske biografer fremover vil holde de amerikanske film på plakaten på bekostning af de danske – og enhver distributør og producent ved, at det meget ofte er billetsalget i den sidste del af spilleperioden, der ender med at være afgørende for om filmen giver over- eller underskud.

DFI's model øger ulovligt download af danske film.

Ulovligt download af film er et problem for filmbranchen. Men problemet er faktisk ikke så stort, så længe filmen kun går i biograferne – der er altså ikke mange, som har lyst til at se en film optaget med et rystende kamera fra en biografsal. Derfor er der også kun ganske få eksempler på, at dansk film har været ulovligt tilgængeligt på nettet, mens de har været i biografvinduet. Det ulovlige download kommer derimod, når filmen bliver tilgængelig på andre platforme, for så findes filmen i en flot digital udgave til brug på nettet. DFI's oplæg vil dermed åbne op for det ulovlige download meget hurtigere efter biografpremieren end det er tilfældet i dag. Samtidig vil det digitale premium-vindue, som forslået af DFI, øge tendensen til ulovligheder, alene fordi premium-vinduet for at virke skal have en langt højere pris end de 29-49 kr. det koster at leje en film i dag. Denne højere pris vil gøre det endnu mere attraktivt at skaffe sig adgang til at se filmen ulovligt og dermed gratis.

Bilag 2: Teleselskaberne bør betale afgift til dansk film

Teleselskaberne tjener millioner på dansk film

Teleselskaberne tjener millioner og atter millioner kroner på dansk film – og de betaler ikke en krone for det! Og ikke nok med teleselskaberne tjener millioner på den lovlige trafik. De tjener også millioner på at være transportør af den illegale trafik. I USA repræsenterer video streaming pt. 78 % af al trafik på internettet, og inden 2018 vil tallet nå 84 %. Da Danmark hidtil har haltet et års tid efter USA, må det forventes vi herhjemme inden for kort tid når samme niveau. Hvis dansk film var kommet til teleselskaberne inden filmenes digitale revolution, og sagt til dem: "Kære venner, vi har en idé, der vil garantere enorm trafik på internettet. Er det noget I er interesseret i"? Så kan det nok være de mægtige teleselskaber havde fået den helt store tegnebog frem, ganske uden krav.

Teleselskaberne har fået foræret indtægter kvit og frit

Problemet er, at teleselskaberne fik al denne trafik forærende kvit og frit uden at blive afkrævet så meget som en bøjet femøre for den. Det er, hvad man kalder en rigtig god forretning. Og teleselskaber gør deres yderste for at lege kispus med filmbranchen. I modsætning til biograferne, som udfører økonomisk striptease to gange ugentligt ved at offentliggøre billetsalget, er der et udbredt hemmelighedskræmmeri hos teleselskaberne. Dog kan man i TDC Fact Sheet 2014 Q1 konstatere at TDC/Yousee har en dybt imponerende gross profit margin på hele 91 % på "internet and network", mens gross profit margin på "tv" kun er på 53%.

Tilbage står dansk film med håret i postkassen

Det Danske Filminstitut afholdt i november sidste år hemmelige forhandlinger med teleselskaberne, helt uden den øvrige filmbranches viden. Disse forhandlinger er foreløbigt mundet ud i, at Filminstituttet har gået tiggergang og samtidig helt på eget initiativ tilbudt teleselskaberne to måneders holdback på danske film, mod de nuværende fire måneder, for at få teleselskaberne til at spytte i den danske filmkasse. Med andre ord, teleselskaberne forlanger nu "noget for noget" for det, de allerede har fået gratis og uden krav tidligere ville have betalt millioner for. Samtidig kræver teleselskaberne i deres grådighed, at de får adgang til filmene to måneder tidligere, end de hidtidige fysiske videoforretninger nogensinde fik. De skulle måske lige stoppe op og tænke over, hvorfor de ikke er i stand til at skabe en digital trafik, baseret på en økonomi af samme omfang som den fysiske trafik, der fandt sted, da forbrugerne endda velvilligt og i hobetale begav sig ud af hjemmet for at købe eller leje en dvd i de fysiske butikker. Kunne det tænkes at det ikke er produktet, der fejler noget, men derimod deres måde at formidle det på over for forbrugerne?

Hvad Det Danske Filminstitut har overset

Filminstituttet har overset hvilken bragende succes "internet and network" er for TDC/Yousee. Successen skyldes blandt andet, at salget af tv-pakker omfatter højere omkostninger for teleoperatøren, idet dele af indtægterne skal videredistribueres til tv-stationer og rettighedshavere, idet teleoperatørerne mangfoldiggør beskyttede værker. Teleoperatørerne har derimod fortjeneste på datatrafik, uden at de betaler rettighedshaverne for indholdet.

Teleselskaberne forlanger dermed "noget for noget" af instituttet, for en indtægtskilde de allerede har sneget sig til helt gratis - i modsætning til indhold fra tv-stationerne, hvor tv-kanalerne og rettighedshaverne så sandelig får betaling.

Intet mindre end en skandale

At Det Danske Filminstitut ikke har sat fokus på, at rettighedshaverne for film selvfølgelig har krav på samme betaling som rettighedshaverne på tv, er intet mindre end en skandale. Men i stedet for eftertænkksomhed, har den danske filmbranche sat sig selv i en elendig forhandlingsituation, takket være Det Danske Filminstitut. Instituttet har endda frækheden at præsentere deres forhandlingsresultat som "et kompromis". Nu er et kompromis sædvanligvis noget, der først forekommer efter langvarige forhandlinger mellem de parter, som aftalen får konsekvenser for. Men der har slet ikke været nogen forhandlinger, som involverer de parter i branchen, instituttets plan får konsekvenser for. Problemet er, at instituttets plan blot vil flytte værdifulde transaktioner fra én kasse og erstatte dem med næsten værdiløse transaktioner til en anden, og dermed gøre det samlede bidrag til filmindustriens økonomi mindre.

Det Danske Filminstitut har stukket hovedet i jorden

I USA har de store filmstudier eksperimenteret med et to måneders vindue på hele fjorten store film. Disse eksperimenter er omgående blevet indstillet, da man fandt ud af, at det ikke alene skadede de involverede film, men også alle de øvrige film på markedet. Det skete, fordi biografernes omsætning faldt langt voldsommere, end vod-tjenesternes steg. Men filminstituttet har altså blot stukket hovedet i jorden og fremturet med deres håbløse plan. Der er endda risiko for at instituttets plan vil reducere den stolte danske filmindustri til billige tv-film, game- og realityshows. Det første tegn ses allerede i filminstruktørerne og Den Danske Filmskoles ønske om at lave lowbudget-film i en langt dårligere kvalitet end den, der er gængs for biografspillefilm.

Holdback er et samhandelsvilkår

De sidste 30 år har samhandlen mellem filmdistributører og biografer været baseret på, hvor lang en holdbackperiode distributøren kunne tilbyde biograferne. Holdbackperioden har været et uomtvisteligt samhandelsvilkår. Og det siger sig selv, at biograferne ikke vil betale så meget for film, som kun har to måneders holdback, i modsætning til film som oppebærer fire måneders holdback. Biograferne kommer jo til at miste millioner af kroner, som til devalueret kurs ryger direkte i teleselskabernes kasser. Ikke desto mindre vil den statslige institution, Det Danske Filminstitut, i alliance med de mægtige teleselskaber, altså gå ind og intervenere i den frie forhandlingsret mellem biografer og filmdistributører. Og de store tabere i dette spil bliver det danske biografpublikum, filmdistributører, -producenter og -instruktører.

Teleselskaberne scorer kasse uden af betale en krone

Biograferne betaler næsten halvdelen af deres omsætning til filmmiljøet, og aldrig har biografsektoren sendt så mange penge videre i den danske filmøkonomi som i 2013. Endvidere er filmdistributørernes forudbetaling af minimumsgarantier baseret på indtægter, som i overvejende grad hentes i biograferne. Teleselskaberne derimod scorer kassen på trafikken uden at betale en krone. Og det er derfor helt galt, at man vil flytte omsætning fra dem, der bidrager, til dem, der ikke bidrager, og at man dermed vil gøre den samlede kage mindre. Derfor må løsningen være at få teleselskaberne til også at bidrage – men det skal naturligvis ske uden risiko for at kagen gøres mindre. Eller med andre ord: Uden at der skæres i biograferne eksklusivtperiode.

I armene på amerikansk film

Ovenikøbet vil filminstituttets plan kaste biograferne direkte i armene på amerikansk film, som slet ikke går med så rabiante planer som Det Danske Filminstitut. Amerikanske film vil jo kunne tilbyde biograferne langt mere attraktive samhandelsvilkår, end dansk film vil kunne, såfremt teleselskabernes krav imødekommes. Amerikanske film må dermed formodes at få fortrinsret til de største biografale og de mest attraktive premieretidspunkter. Det er vanskeligt at finde ord for det morads, filmbranchen og ikke mindst filminstituttet har bragt sig selv i. Og på sidelinjen står de mægtige teleselskaber og skraldgriner.

Det Danske Filminstitut bør gemme brækjernet langt væk

I et interview i Weekendavisen 29. november 2013 fremkom adm. direktør i Det Danske Filminstitut, Henrik Bo Nielsen, med følgende truende advarsel om biografers og distributørers samhandelsvilkår: "Kan de ikke dirkes op af frivillighedens vej, så må de dirkes op med brækjern". Der må opfordres til at Henrik Bo Nielsen, pakker brækjernet væk og det politiske miljø i stedet bliver gjort opmærksom på den uretfærdighed, som er overgået filmbranchen.

Teleselskaberne bør betale en filmafgift

Staten bør pålægge de store teleselskaber en filmafgift, baseret på den trafik som vedrører dansk film, som kan rette op på en problematik teleselskaberne hjertens gerne - frivilligt og helt uden krav – engang ville have betalt millioner for. Denne filmafgift skal selvfølgelig gå til produktion af danske film. Teleselskabers krav skal overhovedet ikke imødekommes. De skal bare betale ved kasse 1 for de kæmpe fordele, de allerede har fået i forbindelse med salget af deres højhastighedspakker. Staten må omgående træde i karakter over for de mægtige teleoperatører, som ikke alene tjener millioner af kroner på den lovlige trafik streaming på nettet genererer, men også på den illegale! Denne filmafgift er ikke alene rimelig, den er også nødvendig for dansk films fremtid, i en verden hvor priserne på internettet bliver holdt kunstigt nede, for at sikre teleselskaberne deres yderst profitable høje trafikfrekvens.

Bilag 3: 11 grunde til film- og musikbranche ikke kan sammenlignes

1. Der er gigantisk forskel på produktionsprisen på en spillefilm og en sang.
2. Musikbranchen har været og er plaget af enormt pirateri. I filmbranchen er der intet pirateri, så længe danske film vises i biografene. Det er først, når danske film netop bliver udgivet på dvd/blu-ray og digitale medier, pirateriet opstår.
3. Film- og musikbranchens forretningsmodeller er vidt forskellige. Musikbranchen har aldrig opereret med vinduer, det har filmbranchen til gengæld og det har været en tordnende succes. Selv Det Danske Filminstitut anerkender vinduernes fortsatte nødvendighed for filmbranchen.
4. Hovedårsagen til at musikindustriens indtægter røg i frit fald, var fordi de tidligere tvang pladekøbere til at købe 11 numre, hver gang køberen blot ville have et enkelt. Det satte de digitale medier en stopper for. Her kunne man nemlig købe det ene nummer pladekøberen var interesseret i. Årsagen til at filmbranchens indtægter er gået i frit fald i home entertainment-sektoren, er den lave prissætning, som er dikteret af illegale hjemmesiders tilbud om – kvit og frit – at kunne få adgang til film.
5. Musik er produceret for enhver form for højttaler, spillefilm er produceret med henblik på visning på biografernes store lærred.
6. Musikindustrien har aldrig haft en platform som tangerer biografers. En platform som gennem hele forløbet har genereret større og større indtægter til filmens producenter og distributører. Hvis biografen ikke havde fandtes, ville spillefilmen været afgået for længst og så måtte danskerne nøjes med billige danske tv-film, reality- og gameshows.
7. Biografer og koncerter kan på ingen måde sammenlignes af talrige årsager: blandt andet går indtægterne fra koncerter ikke til pladeselskaberne, hvorimod indtægterne fra biografene altid går direkte til distributører og filmproduktionselskaber. I biografene kan aktørerne ikke opleves 'live', det kan de til koncerter.
8. Musiknumre afspiller køberen af musik talrige gange, langt den overvejende del af spillefilm ses kun én gang.
9. Musik kan man nyde, mens man er i gang med alt muligt andet, en spillefilm kræver fuld koncentration over et par timer.
10. Hvis spillefilmsindustrien havde oplevet den samme omsætningsnedgang som musikindustrien, efter overgangen til de digitale medier, ville der slet ikke være nogen spillefilmsindustri.
11. Spillefilms lancering i biografene, garanterer en opmærksomhed helt enestående i medieverdenen. Musikbranchen har ikke et tilsvarende værktøj, som garanterer en lignende opmærksomhed og blåstempling af værket.